

Arrest

nr. 218 590 van 21 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 25 mei 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 mei 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 204 458 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 mei 2018, waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 november 2016 dient de verzoeker bij de Belgische autoriteiten een verzoek om internationale bescherming in.

Na onderzoek via de Eurodac-databank blijkt dat verzoekers vingerafdrukken overeenstemmen met vingerafdrukken, dewelke waren genomen naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming bij de Spaanse diensten op 13 februari 2018.

Op 9 maart 2018 wordt de verzoeker gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van de toepassing van de verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 20 maart 2018 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Spaanse autoriteiten. Op 21 maart 2018 aanvaarden de Spaanse autoriteiten de terugname van de verzoeker.

Op 17 mei 2018 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten:

naam: A.

voornaam: O. H.

geboortedatum: (...) 1993

geboorteplaats: S.

nationaliteit: van Palestijnse oorsprong (niet-erkend)

die een verzoek om Internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer A., verder de betrokkene, die een inwoner van Libanon van Palestijnse herkomst verklaart te zijn, bood zich op 14.02.2018 bij onze diensten aan. Daarbij drukte hij de wens uit een verzoek voor verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Op 16.02.2018 diende hij een verzoek voor internationale bescherming in. Hij legde daarbij de volgende documenten voor: een identiteitskaart met nummer 652497 A, afgegeven te Beiroet (Libanon) op 28.09.2017 en een door het UNRWA op 08.07.2014 verstrekt attest van gezinssamenstelling.

Dactyloscopisch onderzoek leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene op 13.02.2018 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Spanje.

De betrokkene werd gehoord op 09.03.2018 en verklaarde ongehuwd te zijn. Hij stelde geen in België verblijvende familie te hebben en maakte verder gewag van een in Duitsland in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming verblijvende broer.

De betrokkene verklaarde dat hij op 01.02.2018 van Libanon via Ethiopië naar Brazilië vloog. Van Brazilië vervolgde hij zijn weg naar Bolivia vanwaar hij na 3 dagen terugkeerde naar Brazilië. Vandaar vloog hij naar Spanje waar hij naar eigen zeggen op 07.02.2018 aankwam. Hij werd ondergebracht in een hotel en verliet Spanje naar eigen zeggen op 11.02.2018.

De betrokkene stelde dat zijn vingerafdrukken in Spanje werden geregistreerd maar ontkende dat hij daar internationale bescherming vroeg.

De betrokkene stelde dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België op aanraden van vrienden. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Spanje omdat de politieke situatie in Spanje gespannen is en hij vreest dat dit een negatief effect op het verloop van de behandeling van zijn verzoek in Spanje.

Op 20.03.2018 werd een verzoek voor de terugname van de betrokkene gericht aan de Spaanse instanties, die op 21.03.2018 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1961 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers voor internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003, Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers voor internationale bescherming mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zijn niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene stelde een in de hoedanigheid van verzoeker voor internationale bescherming in Duitsland verblijvende broer te hebben. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een in artikel 16(1) vermelde reden een relatie van

afhankelijkheid tussen de betrokkene en zijn in Duitsland verblijvende broer bestaat en dat de broer van de betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen.

Betreffende de verklaring dat hij geen internationale bescherming vroeg in Spanje merken we op dat het onderzoek van de vingerafdrukken van de betrokkene een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1W na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk internationale bescherming vroeg in Spanje.

Betreffende de door de betrokkene geuite vrees dat de gespannen politieke situatie in Spanje een negatieve invloed op zijn verzoek zal hebben merken we op dat de betrokkene geen enkel element aanvoert dat toelaat de gegrondheid van zijn vrees te beoordelen.

De betrokkene verklaarde dat hij in Spanje correct werd behandeld.

Wij wensen te verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Magdalena Queipo de Llano, Jennifer Zuppiroli, Laura Carrilio en Teresa De Gasperis, "Asylum Information Database - Country Report - Spain", laatste update op 21.03.2018, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het rapport wijdt twee paragrafen aan de situatie van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen. Er wordt gesteld dat Spanje geen garanties geeft aan de andere lidstaten, maar de bevoegde instantie - het OAR ("Oficina de Asilo y Refugio")-voorafgaand aan een overdracht wel overlegt met de diensten van het Ministerie van Werk en Sociale Zekerheid dat bevoegd is voor de opvang van verzoekers voor internationale bescherming (pagina 30). Verder word gemeld dat aan Spanje overgedragen personen geen belemmeringen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen (pagina 30, "Dublin returnees do not face obstacles in re-accessing the asylum procedure. The OAR prioritises their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application"). Indien een voorafgaand in Spanje ingediend verzoek het voorwerp was van een onderbreking zat de overgedragen persoon opnieuw een verzoek moeten indienen. Dit verzoek zal echter niet worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application", pagina 30).

Het Spaanse systeem van opvang van verzoekers voor internationale bescherming kent drie fasen. In een eerste fase verblijft de verzoeker in een open en gemeenschappelijke opvangstructuur ("centro de acogida de refugiados"). Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die integratie in de Spaanse samenleving moeten faciliteren. In een tweede fase verkrijgen verzoekers financiële bijstand en dekking van vaste kosten. Ten slotte is er de "autonome fase" waarbij de verzoeker autonoom kan leven en verder nog nodige bijstand en ondersteuning wordt verstrekt (pagina 49). Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het rapport meldt verder dat de toename van het aantal verzoeken in 2017 de Spaanse instanties voor uitdagingen plaatste op het vlak van opvang en voor moeilijkheden zorgde. Het meldt tevens dat de voorbije jaren steevast bijkomende opvangcapaciteit werd gecreëerd en dat die uitbreiding van de capaciteit niet ten koste ging van de levensomstandigheden in de opvangstructuren ("While the increase in arrivals of asylum seekers through 2017 has exacerbated difficulties in accessing reception, the actual conditions in reception facilities have not deteriorated since reception capacity was increased", pagina 55). We benadrukken dat de levensomstandigheden in de opvangstructuren in het rapport nergens als ontoereikend of sub-standaard worden bestempeld.

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Zo wordt bijvoorbeeld gewezen op een achterstand in de registratie van verzoeken (pagina 12). Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

De Spaanse instanties stemden op 28.03.2018 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013: "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat het door de betrokkene in Spanje ingediende verzoek nog niet het voorwerp was van een finale afwijzing en de Spaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Spaanse autoriteiten onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse instanties de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

De betrokkene stelde tijdens het gehoor dd. 09.03.2018 in goede gezondheid te verkeren.

We wensen op te merken op dat de betrokkene in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht, die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht zouden verhinderen of redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene maakte niet aan de hand van concrete elementen aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals omschreven in artikel 21 van Richtlijn 2013/233/EU.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen! voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

Bovendien werden geen redenen aangevoerd die leiden tot het besluit dat de betrokkene in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen. Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland, met verwijzing naar de zaak MSS tegen België en Griekenland van 21.01.2011, stelde dat verzoekers voor internationale bescherming een kansarme en kwetsbare groep vormen die speciale bescherming nodig hebben : ('In the same judgment (§ 251), the Court attached considerable importance to the applicant's status as an asylum seeker and as such, a member of a particularly underprivileged and vulnerable population group in need of special protection'). Het EHRM liet in deze zaak bezorgdheid blijken over de algemene situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Italië en benadrukte verder de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. Toch wensen we op te merken dat dit arrest geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan een verantwoordelijke lidstaat garanties moeten worden gevraagd. We wensen te wijzen op de verschillen in context tussen Spanje en Italië qua aantallen verzoeken en qua organisatie van de opvang van verzoekers en zijn dan ook van oordeel dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op deze zaak en op de situatie in Spanje.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek voor internationale bescherming, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Spaanse instanties.

(...)"

De bestreden beslissing maakt aldus een overdrachtsbesluit naar Spanje uit.

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst in te dienen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst erop dat in de beschikking van 4 februari 2019, waarbij de partijen worden opgeroepen voor de terechtzitting van 25 februari 2019, de volgende vraag werd gesteld:

"Bovendien vraagt de Raad aan beide partijen om met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken aan de Raad met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij, die mogelijks een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van het huidig beroep, meer bepaald of de verzoekende partij zich nog op het Belgische grondgebied bevindt en of zij ondertussen desgevallend het voorwerp heeft uitgemaakt van een statuutswijziging."

In antwoord op deze vragen heeft de verweerder op 19 februari 2019 het volgende laten weten: "07.12.2018: asielaanvraag wordt in België behandeld". De verweerder heeft hierbij een nota van 7 december 2018 gevoegd waarin een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigt dat het door de verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming in België wordt behandeld omdat de termijnen niet werden gerespecteerd, meer bepaald omdat de verzoeker pas werd gehoord meer dan drie maanden na de eurodac-treffer.

Ter terechtzitting geeft de Raad aan dat uit deze nieuwe gegevens blijkt dat de bestreden beslissing, die de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij de Spaanse autoriteiten legt en die stelt dat de verzoeker naar Spanje zal worden teruggeleid, impliciet, doch zeker werd ingetrokken. Immers heeft het bevoegde bestuur op 7 december 2018 alsnog beslist dat het verzoek om internationale bescherming in België zal worden behandeld en dit om redenen die verband houden met de wettigheid van de bestreden beslissing zelve.

De advocaat van de verzoeker gedraagt zich hieromtrent naar de wijsheid van de Raad en de advocaat van de verwerende partij bevestigt dat de bestreden beslissing impliciet is ingetrokken.

Bijgevolg moet worden vastgesteld dat de thans bestreden beslissing impliciet, doch zeker werd ingetrokken door de beslissing om het door de verzoeker ingediende verzoek om internationale

bescherming in België te behandelen. Het thans voorliggende beroep is hierdoor zonder voorwerp geworden en is derhalve doelloos.

Het beroep dient te worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE